

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący)

SSN Elżbieta Karska (sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

w sprawie z powództwa D. spółki jawnej z siedzibą w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2025 r.

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 października 2023 r., sygn. VII AGa 188/23

- I. uchyła w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 października 2023 r., sygn. VII AGa 188/23 i przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania;**
- II. zasądza od D. spółki jawnej z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu wyroku do dnia zapłaty.**

JW

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 maja 2022 r. znak: [...] Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b w zw. z art. 56 ust. 2, ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. 2019, poz. 755 ze zm., dalej też: „Prawo energetyczne”) oraz w zw. z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. 2018, poz. 2096 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy D. spółka jawna z siedzibą w K. w związku z nieprzekazywaniem w terminie sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przewiezionych i wywiezionych paliw ciekłych orzekł: (1.) że przedsiębiorca D. spółka jawna z siedzibą w K. nie zachowała terminu na złożenie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ustawy Prawo energetyczne za sierpień, wrzesień, październik 2020 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki; (2.) za działanie opisane w pkt. 1 wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w łącznej wysokości 30 000 zł, w tym: (a) 10 000 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach ilości wytworzonych, przewiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za sierpień 2020 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki; (b.) 10 000 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach ilości wytworzonych, przewiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za wrzesień 2020 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki; (c.) 10 000 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach ilości wytworzonych, przewiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za październik 2020 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Na skutek odwołania powoda od ww. decyzji, wyrokiem z 15 grudnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym uchylił zaskarżoną decyzję oraz orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, iż D. spółka jawna wpisana została do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 10 kwietnia 2002 r. pod nr [...]. W rejestrze ujawniono jako numer NIP spółki [...].

W okresie od 3 sierpnia 2020 r. do 20 grudnia 2021 r. D. spółka jawna z siedzibą w K. była wpisana do rejestru podmiotów przywożącym pod nr [...].

D. spółka jawna nie złożyła do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie, sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za sierpień, wrzesień i październik 2020 roku.

D. spółka jawna złożyła:

- sprawozdanie za sierpień 2020 r. w dniu 4 listopada 2021 r.,
- sprawozdanie za wrzesień 2020 r. w dniu 4 listopada 2021 r.,
- sprawozdanie za październik 2020 r. w dniu 4 listopada 2021 r.

Pismem z 1 marca 2022 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zawiadomił D. spółka jawna o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z przekroczeniem terminu do złożenia sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące sierpień, wrzesień i październik 2020 r.

W odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki pismem z 26 kwietnia 2022 r. D. spółka jawna wyjaśniła, że sprawozdania za sierpień, wrzesień i październik 2020 r. nie zostały złożone w terminie, albowiem spółka nie dokonała przywozu paliw ciekłych.

Sąd Okręgowy uchylił zaskarżoną decyzję uznając, że wydanie przez Prezesa URE decyzji w przedmiocie stwierdzenia niezachowania terminu do złożenia sprawozdania, o jakim mowa w art. 43d ustawy Prawo energetyczne, z konsekwencją w postaci nałożenia kary pieniężnej za miesiące: od sierpnia 2020 r. do października 2020 r., było przedwczesne, gdyż nie uwzględniono instytucji przywrócenia terminu prawa materialnego przewidzianej w art. 15 zzzzzn² § 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem covid-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. 2020, poz. 374, dalej: „ustawa covid”). Sąd wskazał, że obowiązkiem Prezesa URE było najpierw udzielenie odwołującej się spółce informacji o uchybieniu terminu i umożliwienie w ten sposób złożenia w ciągu kolejnych 30 dni wniosku o jego przywrócenie. Dopiero brak stosownego wniosku ze

strony spółki mógł dawać podstawy do zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy Prawo energetyczne. Sąd dokonując wykładni art. 15 zzzzzn² § 1 ww. ustawy uznał, iż fakt, że przepis ten wszedł w życie w dniu 16 grudnia 2020 r. oznacza tyle, że od tej daty na przyszłość możliwe jest powoływanie się na skutki prawne, które ta norma wiąże z wcześniejszym faktem stanu epidemii. Zaprezentowane stanowisko skutkowało uchYLENIEM zaskarżonej decyzji we wskazanym w wyroku Sądu I instancji zakresie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany. Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 27 października 2023 r. apelację oddalił jako niezasadną.

Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, oceniając zarzuty podniesione przez pozwanego dotyczące naruszenia art. 15zzzzzn² w zw. z art. 15zzzzzo ustawy covid poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, jako bezzasadne.

Sąd II instancji podkreślił, że chociaż art. 15 zzzzzn² ustawy covid wprowadzony został ustawą o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw z dnia 9 grudnia 2020 r. (Dz.U. 2020, poz. 2255) i wszedł w życie w dniu 16 grudnia 2020 r. Sąd Apelacyjny podobnie jak Sąd I instancji nie zgodził się z poglądem zaprezentowanym przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, iż instytucja ta nie ma zastosowania w przypadku terminów, którym uchybiono przed wejściem w życie przywołanego przepisu. Za błędne uznał stanowisko, iż Prezes Urzędu każdorazowo zobligowany był do wszczęcia postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej wobec przedsiębiorcy, który zaniechał terminowego złożenia sprawozdania za okres przed 16 grudnia 2020 r.

Za trafne Sąd Apelacyjny uznał spostrzeżenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, że skoro ustawa zmieniająca, mocą której wprowadzono normę art. 15zzzzzn² ustawy covid nie zawierała przepisów przejściowych, to zakres jej obowiązywania należało w pierwszej kolejności określić na podstawie literalnego brzmienia przepisu. Jego wykładnia językowa wskazuje natomiast, że zawiera jedynie ograniczenie czasowe związane z obowiązywaniem stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19. Stan ten, zgodnie z rozporządzeniem

Ministra Zdrowia w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii z dnia 20 marca 2020 r. (Dz.U. 2020, poz. 491) ogłoszony został w okresie od 20 marca 2020 r., a jego odwołanie nastąpiło dopiero rozporządzeniem Ministra Zdrowia w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii z dnia 12 maja 2022 r. (Dz.U. 2022, poz. 1027). W ocenie Sądu Apelacyjnego podobnie jak w ocenie Sądu I instancji wykładnia językowa przepisu wskazuje, że intencją ustawodawcy było uregulowanie kwestii przywracania terminów prawa administracyjnego, które upływały w okresie tegoż stanu epidemii. Skoro zaś, stan ten występował od 20 marca 2020 r., to należy przyjąć że od tej daty z mocy prawa nastąpił skutek wynikający z normy prawnej. Natomiast fakt, że przepis wszedł w życie w dniu 16 grudnia 2020 r. oznacza tylko tyle, że od tej daty na przyszłość możliwe jest powoływanie się na skutki prawne, które ta norma wiąże z wcześniejszym faktem stanu epidemii. Przyjęcie wykładni Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, która ogranicza moc omawianego przepisu do okresu od jego wejścia w życie (tj. 16 grudnia 2020 r.), stanowiłoby zaprzeczenie racjonalności ustawodawcy, który wyraźnie wskazał na możliwość przywracania przepisów prawa administracyjnego, które upłynęły w okresie stanu epidemii. W tym przedmiocie Sąd Apelacyjny podobnie jak Sąd I instancji podzielił poglądy wyrażone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 maja 2022 r., sygn. akt I OSK 1776/21 i wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 sierpnia 2022 r., sygn. akt I OSK 1991/21. Nie bez znaczenia jest okoliczność, że za taką interpretacją obowiązywania czasowego przepisu przemawia także funkcja wprowadzenia regulacji. Przepis ten ma na celu dać ochronę uczestnikom obrotu prawnego w wyjątkowym okresie stanu epidemii, kiedy to normalna ich aktywność, a także działania instytucji publicznych, były znacznie ograniczone i utrudnione. Sąd Apelacyjny przyznał słuszność Sądowi Okręgowemu, że podmioty obowiązane do składania terminowych sprawozdań do Prezesa Urzędu, nie powinny być różnie traktowane w zależności od tego, kiedy upływał termin do złożenia sprawozdania, tj. przed, czy po 16 grudnia 2020 r. Zasadnicze znaczenie ma tu jedynie okres obowiązywania stanu pandemii.

Sąd Apelacyjny podkreślił za Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, iż analogiczne poglądy odnoszące się do zakresu czasowego obowiązywania

omawianej normy prezentowanej są licznie w orzecznictwie sądów administracyjnych (przykładowo: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 24 maja 2022 r., I GSK 1631/21 oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z 29 marca 2022 r., I SA/Bk 38/22; w Poznaniu z 16 września 2022 r., III SA/Po 94/22; w Krakowie z 13 czerwca 2022 r., III SA/Kr 256/22; w Warszawie z 7 kwietnia 2022 r., I SA/Wa 1254/21).

Sąd II instancji uznał za nieuzasadniony również zarzut naruszenia art. 15zzzzz ustawy covid, podkreślając, że możliwość realizacji obowiązku sprawozdawczego z art. 43d ustawy Prawo energetyczne za pośrednictwem poczty elektronicznej w żadnym zakresie nie zwalnia organu od obowiązku zastosowania art. 15 zzzzzn² ustawy covid. Art. 15zzzzz ustawy covid wprowadził jedynie dodatkowy sposób składania sprawozdań, jednak nie miał i nie ma żadnego wpływu na obowiązek zastosowania przez organ art. 15 zzzzzn² ustawy covid. Przepis ten obowiązywał również po wejściu w życie art. 15 zzzzzn² ustawy covid i w żadnym zakresie nie zwolnił organów z obowiązku stosowania art. 15 zzzzzn².

Skargą kasacyjną z 16 stycznia 2024 r. Prezes URE zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 października 2024 r., sygn. akt: VII AGa 188/23, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1327 z późn. zm.), poprzez jego błędną wykładnię w ten sposób, że Sąd Apelacyjny uznał, jakoby przepis ten znajduje zastosowanie również w przypadku terminów, którym uchybiono zanim przepis ten został na mocy ustawy z dnia 9 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020, poz. 2255), uchwalony i wszedł w życie, pomimo braku jakiegokolwiek normy intertemporalnej w tym zakresie, podczas gdy brak przepisów przejściowych oraz zakaz retroakcji stanowią przeszkodę dla stosowania tej normy z mocą wsteczną, a w konsekwencji jego niewłaściwe zastosowanie w

stanie faktycznym sprawy do zdarzeń, które miały miejsce przed dniem jego wejścia w życie;

2. art. 10 ustawy zmieniającej poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że art. 15 zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 wszedł w życie z mocą wsteczną;
3. art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 15 zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 oraz w zw. z art. 10 ustawy zmieniającej poprzez zastosowanie błędnej wykładni tych przepisów, nakazującej stosować art. 15 zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 z mocą wsteczną, prowadzącej do nierównoprawnego traktowania podmiotów przywożących w takim samym stanie faktycznym i prawnym, podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów nakazuje stosować art. 15 zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej, a przy tym nie prowadzi do nierównoprawnego traktowania podmiotów przywożących;
4. art. 56 ust. 1 pkt 12b w zw. z art. 43d ust. 1 Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 grudnia 2016 r. do dnia 6 października 2021 r. oraz w związku z art. 62d pkt 4 Prawa energetycznego poprzez ich niezastosowanie w rozpoznawanej sprawie, podczas gdy przedmiotem postępowania było nałożenie na powoda kary pieniężnej za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące sierpień-październik 2020 r., pomimo niezłożenia przez powoda w terminie sprawozdań o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych za miesiące sierpień-październik 2020 r.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty, pozwany wniósł o uchylenie w całości i zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie i orzeczenie co do istoty sprawy, tj. zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 15 grudnia 2021 r., sygn. akt XVII AmE 172/22 i oddalenie odwołania, ewentualnie, uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania – przy uwzględnieniu kosztów postępowania i ich zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego według norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 28 lutego 2024 r. wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rację miał skarżący zarzucając Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie naruszenie art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1327 ze zm.) poprzez jego błędną wykładnię.

Naruszony przepis stanowi, że w przypadku stwierdzenia uchybienia przez stronę w okresie obowiązywania stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 przewidzianych przepisami prawa administracyjnego terminów zawitych, z niezachowaniem których ustawa wiąże ujemne skutki dla strony organ administracji publicznej zawiadamia stronę o uchybieniu terminu.

Z treści tego przepisu nie sposób w drodze wykładni wywieść wniosków, do których doszedł Sąd II instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, tj. tego, że przytoczony wyżej przepis znajduje zastosowanie również w przypadku terminów, którym uchybiono zanim został uchwalony i wszedł w życie, pomimo braku jakiegokolwiek normy intertemporalnej, która umożliwiłaby jego retroakcję do stanów faktycznych które miały miejsce przed dniem jego wejścia w życie. Argumentacja Sądu Apelacyjnego, sprowadza się w istocie do wykładni art. 10 ustawy z dnia 9 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, na mocy którego art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1327 ze zm.) został włączony do porządku prawnego.

Dodatkowo, wykładnia dokonana przez Sąd II instancji całkowicie pomija treść art. 10 ustawy z dnia 9 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw. W nim ustawodawca wskazał, które przepisy ustawy wchodzi z mocą wsteczną, a które stosować należy od chwili wejścia ich w życie. Skoro ustawodawca nie przewidział w omawianym przepisie, iż art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1327 ze zm.) będzie miał zastosowanie do stanów faktycznych sprzed jego wprowadzenia, wykładnia dokonana przez Sąd w zaskarżonym skargą kasacyjną wyroku jest błędna. Pomija też w zupełności fakt, iż powód uchybił terminowi do przekazania Prezesowi URE sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, co dawało pozwanemu podstawę i nakładało obowiązek, do wszczęcia postępowania w wyniku którego Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję z 6 października 2021 r. W świetle powyższego oraz w braku przepisów, stanowiących o tym kiedy i w jakim postępowaniu organ administracji publicznej ma zawiadomić stronę o uchybieniu terminu i wyznaczyć jej termin 30 dni na złożenie wniosku o jego przywrócenie, uznać należało, że pozwany nie mógł zastosować art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1327 ze zm.), gdyż nie to było przedmiotem postępowania o nałożenie kary. Mając powyższe na względzie zasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 10 ustawy zmieniającej poprzez jego niezastosowanie.

W odniesieniu do rozważanych powyżej zarzutów dodać też należy, że Sąd Apelacyjny nie wskazał konkretnie i nie wynika to z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, do którego z przypadków wymienionych w art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 1-6 odnosi się stan faktyczny sprawy. Samo generalne stwierdzenie, że pozwany uchybił art. 15zzzzzn² ust. 1 nie zawiadamiając strony o uchybieniu terminu i nie

wyznaczając jej termin 30 dni na złożenie wniosku o jego przywrócenie było uchybieniem Sądu, konieczne bowiem było jeszcze wskazanie któremu terminowi strona uchybiła i czy w ogóle uchybienie to związane jest z art. 15zzzzzn² ust. 1. Sąd nie ustalił również, czy powód faktycznie poprzez COVID-19 nie zrealizował obowiązku przekazania Prezesowi URE sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu. Zupełnie pominął też zachowanie przedsiębiorcy, który notorycznie nie składał sprawozdań, także przed pandemią COVID-19.

Treść wszystkich powyższych rozważań wskazuje również na zasadność zarzutu naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 12b w zw. z art. 43d ust. 1 Prawa energetycznego w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 grudnia 2016 r. do dnia 6 października 2021 r. oraz w związku z art. 62d pkt 4 Prawa energetycznego. Na skutek omawianych wyżej uchybień Sądu Apelacyjnego niewłaściwie zastosowano ww. przepisy i w konsekwencji uchylono częściowo decyzję Prezesa URE, jak również oddalono apelację nie stwierdzając ww. naruszenia przez Sąd II instancji.

Nietrafny był zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 15 zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 oraz w zw. z art. 10 ustawy zmieniającej poprzez zastosowanie błędnej wykładni tych przepisów, bowiem Sąd Apelacyjny nie dokonywał ich wykładni. Oceniał jedynie zasadność podniesionego w apelacji przez pozwanego zarzutu, jakoby interpretacja przepisów przez Sąd I instancji prowadziła do naruszenia zasady równości wobec prawa – nierównego traktowania przedsiębiorców, poprzez uzależnione konsekwencji prawnych jedynie od długości prowadzenia postępowań przez Prezesa URE czy szerzej organy administracji.

Wobec stwierdzenia zasadności zarzutów skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 265 z późn. zm.).

Zdanie odrębne do wyroku i uzasadnienia złożył SSN Adam Redzik.

JW